

Es donen les condicions perquè ERC i IC-V tinguin un paper destacat

Els partits absents i els partits petits

Jaume Bosch

El debat de política general celebrat al Congrés de Diputats va oferir-nos una visió, si més no curiosa, de la política a casa nostra.

Tres veus catalanes es varen fer escoltar a Madrid: Convergència i Unió (CiU), Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) i Iniciativa per Catalunya-Verds (IC-V). Socialistes i populars foren representats per Rodríguez Zapatero i Aznar. Fa poc a l'Escola de la Universitat Complutense a El Escorial, es repetia la situació. Es parlava de les relacions Espanya-Catalunya: hi eren en Xavier Trias, Joan Puigercós i Joan Saura, a més del PSOE i PP. Els tres primers representaven Catalunya i els altres, Espanya?

Potser es pot considerar una anèdota però no ho és. El PSC i el PPC són invisibles a l'Estat espanyol. CiU sembla fer mèrits per abandonar el poder a Catalunya i ERC i IC-V poden exercir cada vegada un paper més destacat. Fa poc, Lluís Bou parlava a l'AVUI de l'hora dels petits. Evidentment, desitjaria que tingués raó; però a més, penso que es donen les condicions perquè el pronòstic es compleixi.

Deixant de banda el PP, que, a Catalunya, juga la mateixa partida que el govern central, les darreres setmanes no han estat bones ni per a CiU ni per al PSC.

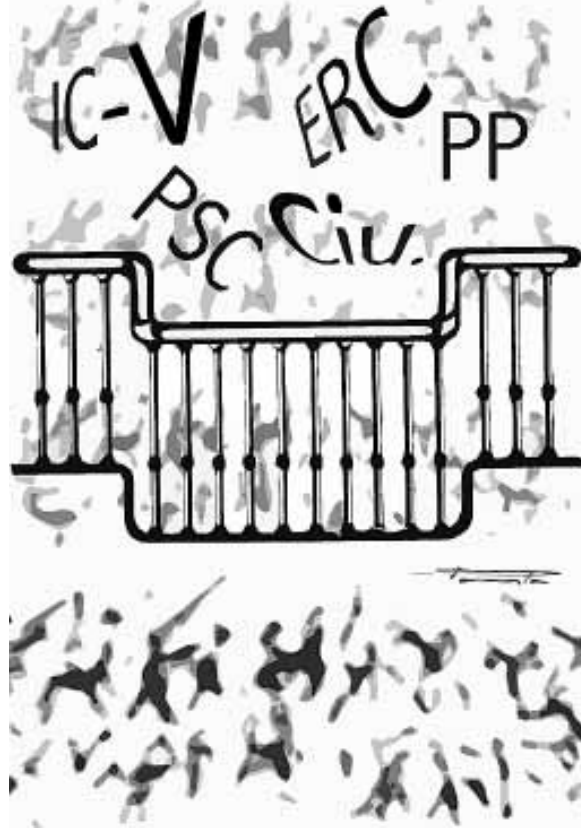
Els símptomes de crisi i de final d'etapa són evidents. Fa la sensació que CiU s'enfronta a un destí inevitable i que els esforços per modificar-lo s'estavellen contra un mur. Les coses cada vegada van pitjor, tot i la voluntat de redreçar-les. Pujol aprofita l'Escola

d'Estiu de Convergència per voler potenciar la federació amb Unió Democràtica i un Duran i Lleida hipersensible converteix el missatge en una nova crisi. Mas vol ajudar la consellera d'Educació a sortir d'una situació difícil i es posa de peus a la galleda. El govern de la Generalitat vol imposar la seva presència a les terres de l'Ebre i topa amb la ferma voluntat popular: la fotografia del conseller Puig amb la pubilla de Santa Bàrbara plorant és, de forma clara, inapel·lable i contundent, la imatge de la derrota.

Però el PSC no sap aprofitar el desgast convergent. Els errors d'en Maragall no ho són tan sols de forma. El problema no és d'admiració del temps o d'habilitat parlamentària: és de continguts. Quan interroga el president Pujol sobre les eleccions a Euskadi està cantada la resposta: "Tu em preguntes pel nacionalisme espanyol a Euskadi? Els nacionalistes espanyols a Euskadi són els teus". O quan es llegeixen titulars de diaris més o menys contradictoris que es poden contrarestar amb altres declaracions no menys contradictòries, com la curiosa idea d'instaurar peatge a l'Eix Transversal mentre es defensa suprimir els peatges a la resta de carreteres catalanes.

La manca de credibilitat nacional del PSC no se soluciona amb un traç més fort de la C en el logotip, si persisteixen les absències i la manca de veu pròpia que comentava a l'inici de l'article. I la il·lusió per un canvi és difícil de fonamentar si les alternatives proposades són més pròpies del continuisme que d'una sotragada capaç de regenerar l'activitat política.

Per això crec en l'hora dels petits. ERC

XAVIER PORRATA

pot arrabassar vots a CiU. Aparcada discretament la proposta independentista, oblidada la voluntat de rebre vots de l'espai del PSUC, esborrades les aproximacions a l'ecologisme, ERC es presenta avui com un partit frontissa entre CiU i el PSC. Molts votants convergents, farts del pacte amb el PP i desenganyats per les picabaralles entre Convergència i Unió poden donar suport a una opció com l'encapçalada per Carod Rovira, més nacionalista i més progressista.

També IC-V pot creïxer; de fet està creixent. La seva missió és aglutinar el vot d'esquerres més radical, el que se

sent incòmode amb el gir, segurament necessari, del PSC i ERC cap al centre, el que s'ha dispersat en altres conteses electorals en opcions més petites o s'ha refugiat en l'abstenció.

Algú es va sorprendre que IC-V es desmarqués de la proposta de moció de censura de Maragall amb una petició d'eleccions anticipades. Un mes després, Maragall reconeixia l'encert de la proposta i els altres líders del PSC en parlaven més que de la pròpia moció de censura. No és mala acollida per a una idea sorgida del partit amb menys representació al Parlament.

Iniciativa per Catalunya-Verds ha aprovat, durant el curs que ara acaba i que va iniciar amb la seva 6a Assemblea Nacional, a finals de novembre, algunes de les seves assignatures pendents: disposar d'una política pròpia capaç d'apostar per la unitat de les esquerres sense caure en el seguidisme del PSC, sumar a la seva reconeguda capacitat per elaborar política municipal una activitat d'oposició al Parlament i al Congrés de Diputats superior al seu pes numèric, construir un projecte d'Estat concretat en la Federació Els Verds-Esquerra Verda basat en el reconeixement de la plurinacionalitat, aconseguir el suport de la Federació de Partits Verds Europeus,

tenir presència activa en les principals mobilitzacions socials, enfortir i obrir l'organització. Ens resta molt per fer però avui ja ningú s'atreveix a negar (ni els que interessadament ens ignoraven fa mig any) que IC-V és un dels cinc espais polítics definits al nostre país.

Cada vegada és més fàcil trobar gent que reconeix preferir un govern presidit per en Maragall sempre que Carod Rovira i Saura en formin part. Caldria posar fil a l'agulla i que els petits estiguin a l'alçada de les circumstàncies.

• Jaume Bosch. Responsable d'acció política d'ICV

El referèndum és una forma de diàleg

Mossèn Josep Dalmau

La normalitat –si la norma és el que fa la majoria– ens diu que les nacions sotmeses a un altre poble que s'identifica amb l'Estat arriben a assolir la llibertat col·lectiva a través de la revolta popular, d'un cop d'Estat, de la guerrilla o del terrorisme. La Revolució Francesa, les guerilles de Fidel Castro, són dues mostres reeixides de la violència. Totes les actuals nacions hispanoamericanes també. Això és la norma.

Ja és trist que el seny i la raó de les gents i dels pobles, en la seva majoria, hagin quedat sotmesos al dret de conquesta. És una situació cruel i absurda que un cop de força o una matança d'éssers humans sigui el fonament del dret, del seny i de la raó. Ho és?

En canvi Noruega es féu indepen-

dent de Suècia, l'any 1905, a través d'una acció no violenta: una declaració solemne del seu Parlament. Sense dispar cap tret. Estava sotmesa a Suècia a través d'un ampli estatut d'autonomia. Com Catalunya. Fou un espectacle sensacional. Com tota cosa excepcional. Tot de cop... la llibertat!!

Després de l'esfondrament de l'URSS, Txèquia-Eslovàquia tornaren a admirar el món perquè decidiren separar-se pacíficament: parlant-ne. Fou gràcies als bons oficis d'un home excepcionalment humanista Václav Havel. Fins i tot es dividiren les armes de foc. Esplèndid!

¿Per què la norma de les independències de les nacions sotmeses s'ha fet habitualment disparant trets mortals? Doncs, com que un poble sotmès no té

vot ni veu per a aquelles coses que l'afecten vitalment en els llocs on es prenen les decisions, ni té uns bons pulmons perquè els seus crits esberlin les cruels realitats dels grans silencis de les presons o dels cementiris, ha de buscar altres formes de fer-se sentir. I el terrorisme es nota i fa parlar. A favor i en contra.

Per això Arafat decidí fer-se notar i fer-se entendre en la seva voluntat decidida de tenir un territori, un Estat, per al seu poble, que li havien pres per la força. I obrí el camí del terrorisme perquè fa mal a l'enemic i internacionalitza el problema del patiment de la seva gent sotmesa i esmicolada pels quatre vents de Palestina. Arafat, el terrorista, aconseguí interessar Israel i el govern dels EUA. S'obriren negociacions de baix nivell i d'alt nivell, fins que els poderosos li oferiren un tros de territori amb el nom de Palestina. Ara

el seu poble, amb precarietat, ja existeix. A condició, però, d'abandonar el terrorisme. Ara és el president d'un poble i d'un tros del seu territori. Està a punt de declarar l'Estat palestí.

És una pena que els homes, a vegades, a la desesperada, es vegin llançats a fer-se notar més enllà de la seva veu, de les seves paraules, dels seus crits, dels seus manifestos escrits. Per salvar la humanitat d'aquesta crueltat i escàndol gairebé estructurals que suposa la violència entre persones raonables que hem vist a través de la història, Mahatma Gandhi –president del Partit Nacionalista Hindú– va inventar-se i posà a la pràctica el "sistema de la no-violència activa" per foragitar els anglesos de l'Índia. Ell, de consciència hindú, deia que aplicava les ensenyances de Jesús de Natzaret en aquest univers tenebrós, despietat i sanguini

►►►